Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 12 ноември 2015 година [1]

Дело C-12/14

Европейска комисия
срещу

Република Малта

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Социална сигурност — Пенсии за старост — Правила за ненатрупване — Лица, получаващи пенсия за старост по националната пенсионна схема и пенсия на държавен служител по схемата на друга държава членка — Намаляване на размера на пенсията за старост“

I – **Въведение**

1. Във вторичното право, с което се координират системите за социална сигурност на държавите членки, се съдържат особени правила, ограничаващи или забраняващи прилагането на националните разпоредби за ненатрупване, вследствие на които пенсията за старост, на която осигуреното лице има право в една държава членка, се намалява поради това, че то получава обезщетение от същия вид в друга държава членка.

2. Прилагането на тези особени правила е основният въпрос по настоящото дело, по което Европейската комисия иска от Съда да установи, че като е предвидила правило за ненатрупване на националната пенсия за старост и пенсиите за старост на държавните служители в други държави членки, Република Малта не е изпълнила задълженията си по член 46б от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността [2], от една страна, и от друга, по член 54 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност [3].

3. Правоотношенията, с които е свързано това дело и които са възникнали в специфичен исторически контекст, описан от Република Малта в писмените ѝ изявления, засягат пенсионирани малтийски граждани, които са работили за британската администрация в Малта преди 31 март 1979 г. — датата, на която последните британски сили напускат острова, и затова получават едновременно малтийска пенсия и „допълнителна“ пенсия като държавни служители на Обединеното кралство, която съгласно предвидената в малтийското законодателство разпоредба за ненатрупване се приспада от малтийската пенсия за старост.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Регламент, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35 и поправка в ОВ L 32, 2008 г., стр. 31), изменен с Регламент (ЕО) № 592/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. (ОВ L 177, стр. 1, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“).

3 — ОВ L 166, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12.

4. В настоящото заключение ще покажа, че когато пенсионна схема на държава членка следва да се квалифицира като законодателство, което се отнася до клон на социалната сигурност по смисъла на член 1, буква й) от Регламент № 1408/71 и член 1, буква л) от Регламент № 883/2004, обстоятелството, че съответната държава членка не я е декларирала като такова законодателство, е без значение за тази ѝ квалификация.

5. Ще изтъкна също, че макар да се изплащат в допълнение към основната пенсия за старост, отпускана от Националната здравна служба (National Health Service), и да зависят от някогашната работа на заинтересованото лице, пенсиите за осигурителен стаж по схемите за държавните служители на Обединеното кралство попадат в приложното поле на системата за координация на схемите за социална сигурност.

6. Въз основа на това ще заключа, че искът трябва да бъде уважен.

II – **Правна уредба**

A – *Правото на Съюза*

1. Регламент № 1408/71

7. Целта на Регламент № 1408/71 е да се координират националните законодателства в областта на социалната сигурност в рамките на свободното движение на хора.

8. Член 1 от този регламент е озаглавен „Определения“ и гласи:

„По смисъла на настоящия регламент:

[…]

й) „законодателство“ означава законите, подзаконовите и други разпоредби, както и всички настоящи или бъдещи мерки за прилагане от всяка държава членка, които се отнасят за клоновете и схемите на социална сигурност, предвидени в член 4, параграфи 1 и 2 […]

Терминът изключва разпоредби на съществуващи или бъдещи колективни трудови договори, независимо дали те са били или не са били предмет на решение на органите, което ги прави задължителни или разширява техния обхват […]

[…]“.

9. Член 4 от Регламент № 1408/71 определя предметния обхват на този регламент и параграф 1 от него предвижда:

„Настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социална сигурност:

[…]

в) обезщетения за старост;

[…]“.

10. Член 5 от Регламент № 1408/71 е озаглавен „Декларации от държавите членки за приложното поле на настоящия регламент“ и задължава държавите членки в частност да посочват законодателството и схемите по член 4, параграф 1 от този регламент в декларации до председателя на Съвета на Европейския съюз, които се публикуват в *Официален вестник на Европейския съюз*.

11. Член 46б от Регламент № 1408/71 е озаглавен „Особени разпоредби, които са приложими в случай на натрупване на обезщетения от един и същи вид съгласно законодателството на две или повече държави членки“, и гласи:

„1. Предвидените от законодателството на държава членка разпоредби за намаляване, спиране или отнемане на обезщетения не се прилагат за обезщетение, изчислено в съответствие с разпоредбите на член 46, параграф 2.

2. Предвидените от законодателството на държава членка разпоредби за намаляване, спиране или отнемане на обезщетения се прилагат за обезщетение, изчислено в съответствие с разпоредбите на член 46, параграф 1, буква а), i), само ако съответното обезщетение е:

а) обезщетение, посочено в приложение IV, част Г, чийто размер не зависи от продължителността на завършените осигурителни периоди на пребиваване;

или

б) обезщетение, чийто размер се определя въз основа на кредитен период, който се счита за завършен между датата на материализиране на риска и по-късна дата. […]

[…]

Обезщетенията по букви а) и б) и споразуменията са посочени в приложение IV, част Г“.

2. Регламент № 883/2004

12. Регламент № 883/2004 заменя Регламент № 1408/71, считано от 1 май 2010 г.

13. Член 1 от този регламент е озаглавен „Определения“ и гласи:

„За целите на настоящия регламент:

[…]

л) „законодателство“ означава, по отношение на всяка държава членка, законови, подзаконови актове и други правни разпоредби и всички други мерки за прилагане, във връзка с клоновете на социалната сигурност, обхванати от член 3, параграф 1.

Този термин изключва договорните разпоредби, освен тези, които служат за изпълнение на задължение за осигуряване, произтичащо от законовите или подзаконовите разпоредби, посочени в предишната алинея, или ако те са били обект на решение на публичните власти, което им придава задължителен характер или разширява приложното им поле, при условие че съответната държава членка уведоми с декларация за това председателя на Европейския парламент и председателя на Съвета на Европейския съюз […]

[…]“.

14. Член 3 от този регламент е озаглавен „Материален обхват“ и параграф 1 от него гласи:

„Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социална сигурност:

[…]

г) обезщетения за старост;

[…]“.

15. Член 9 от Регламент № 883/2004 е озаглавен „Декларации на държавите членки относно приложното поле на настоящия регламент“ и параграф 1 от него предвижда:

„Държавите членки писмено уведомяват Комисията […] за законодателството и схемите по член 3 […]. В това уведомяване се посочва датата на влизане в сила на посочените закони и схеми […]“.

16. Член 54 от Регламента е озаглавен „[Натрупване] на обезщетения от един и същ вид“ и предвижда:

„1. Когато обезщетения от един и същ вид, дължими съгласно законодателството на две или повече държави членки[,] се пр[и]покриват, правилата за [ненатрупване], установени в законодателството на държава членка[,] няма да се прилагат към пропорционалното обезщетение.

2. Правилата за [ненатрупване] се прилагат към самостоятелно обезщетение само ако съответното обезщетение е:

а) обезщетение, чийто размер не зависи от продължителността на осигурителните периоди или на периодите на пребиваване,

или

б) обезщетение, чийто размер се определя на основата на фиктивен период, който се счита, че е бил завършен между датата на настъпване на риска и по-късна дата, ко[е]то се пр[и]покрива […]

[…]

Обезщетенията и споразуменията, посочени в букви а) и б)[,] са изброени в приложение IX“.

3. Директива 98/49/ЕО

17. Съгласно член 1, първо изречение от Директива 98/49/ЕО[4] целта на тази директива е да защити правата на хората, участващи в схеми за допълнително пенсионно осигуряване, които се движат от една държава членка в друга, като с това допринася за премахване на пречките пред свободното движение на заети и самостоятелно заети лица.

4 — Директива на Съвета от 29 юни 1998 година за запазване на правото на допълнителна пенсия на заети лица и самостоятелно заети лица, движещи се в границите на Общността (ОВ L 209, стр. 46; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 91).

18. Съображение 4 от Директивата гласи, че „системата за координация, предвидена в [Регламент № 1408/71], и по-конкретно правилата [з]а [сумирането], не с[е] отнасят за схемите за допълнително пенсионно осигуряване, с изключение на схемите, обхванати от термина „законодателство“.

19. Съгласно съображение 5 от посочената директива „нито една пенсия или обезщетение не може да бъде предмет едновременно на разпоредбите на настоящата директива и на тези на [Регламент № 1408/71]“.

20. Член 1, второ изречение от Директива 98/49 гласи, че закрилата на осигурените лица се отнася до правата на пенсия, придобити както по доброволни, така и по задължителни допълнителни пенсионни схеми, „с изключение на схемите, обхванати от Регламент […] № 1408/71“.

21. Съгласно член 3 от Директивата:

„За целите на настоящата директива:

а) „допълнителна пенсия“ означава пенсия за навършена пенсионна възраст и там, където е предвидено от правилата на схемата за допълнително пенсионно осигуряване, изградена в съответствие с националното законодателство и практика, пенсии за инвалидност и за преживели лица, предназначени да допълнят или заменят тези, осигурени при същите обстоятелства от установените от закона схеми за задължително обществено осигуряване;

б) „схема за допълнително пенсионно осигуряване“ означава всяка професионална пенсионна схема, установена в съответствие с националното законодателство и практика, като договор за групово осигуряване или разходопокривна схема, договорена от един или повече браншове или отрасли, капиталови схеми или пенсионна договореност, основаващ[а] се на резервни фондове, или всяко колективно или друго подобно споразумение, имащо за цел осигуряване на допълнителна пенсия за заети и самостоятелно заети лица;

[…]“.

Б – *Малтийското право*

22. Член 56 от Закона за социалната сигурност (Social Security Act) предвижда, че когато дадено лице има право на пенсия за осигурителен стаж, която в нито един момент не е конвертирало изцяло в еднократно платима пенсия, от нейния размер се приспада всяка пенсия, която то получава съгласно разпоредбите на членове 53—55 от този закон.

III – **Досъдебното производство**

23. Във връзка с три петиции до Парламента, внесени от трима малтийски граждани, които се оплакват от това, че на основание член 56 от Закона за социалната сигурност размерът на получаваните от тях пенсии съгласно три пенсионни схеми на Обединеното кралство, а именно основната схема за държавните служители, схемата за персонала на Националната здравна служба и схемата на въоръжените сили[5], се приспада от техните законоустановени малтийски пенсии за старост, на 25 ноември 2010 г. Комисията изпраща на Република Малта официално уведомително писмо, с което я приканва да представи становището си.

5 — Наричани по-нататък „разглежданите схеми“.

24. Република Малта отговаря с писмо от 27 януари 2011 г., в което по същество твърди, че пенсиите по схемите за държавните служители на Обединеното кралство не попадат в приложното поле на регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

25. С писмо от 28 декември 2011 г. Република Малта изпраща на Комисията допълнителни обяснения.

26. На 28 февруари 2012 г. Комисията изпраща на Република Малта мотивирано становище, в което потвърждава позицията си и я приканва да приведе законодателството си в съответствие с това становище в двумесечен срок от получаването му.

27. Тъй като в отговора си от 25 юли 2012 г. Република Малта поддържа своята позиция, Комисията решава да предяви настоящия иск.

IV – **Искът**

A – *Допустимост на иска*

28. Република Малта оспорва допустимостта на иска, като поддържа, че той е трябвало да бъде предявен срещу Обединеното кралство, а не срещу нея.

29. В подкрепа на този довод Република Малта твърди, че разглежданите схеми не са били посочени в декларацията на Обединеното кралство съгласно член 5 от Регламент № 1408/71 и член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, тъй като Обединеното кралство счита, че тези пенсионни схеми представляват допълнителни професионални пенсионни схеми, уреждани не от тези регламенти, а от Директива 98/49.

30. Република Малта обаче счита, че ако Комисията не е съгласна с декларацията, направена от дадена държава членка за това кои обезщетения попадат в приложното поле на разпоредбите за координиране на схемите за социална сигурност, то тази институция като пазител на Договорите е длъжна да повдигне въпроса пряко пред съответната държава членка, а не може да търси косвени пътища за решаването му чрез започване на производство срещу друга държава членка, която прилага правилно разпоредбите на посочените регламенти в съответствие с тази декларация. Според Република Малта предприемането на действия срещу държава членка, която очевидно не е в състояние да представи доказателства във връзка с пенсионна схема, която не управлява, представлява нарушение на правото на справедлив процес.

31. Обединеното кралство, което встъпва по делото в подкрепа на Република Малта, твърди, че Комисията злоупотребява с правомощията си, като използва производството по член 258 ДФЕС, за да оспори мерките на друга държава членка. Според Обединеното кралство държавата членка, срещу която косвено са насочени обвиненията на Комисията, е лишена от защитата, гарантирана от досъдебното производство, а като встъпила страна разполага с по-ограничени процесуални права в образуваното съдебно производство за установяване на нарушение.

32. Не споделям това становище, даже напротив, поддържам противоположната теза: обстоятелството, че Комисията не е предявила първо иск срещу Обединеното кралство за установяване на неизпълнение на задължения поради недеклариране на разглежданите схеми съгласно член 5 от Регламент № 1408/71 и член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, изобщо не засяга допустимостта на иска, предявен срещу Република Малта за това, че прилага национално правило за ненатрупване.

33. На първо място, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика Комисията разполага с дискреционно правомощие да предяви иска за установяване на неизпълнение на задължения в момента, в който намери това за уместно[6], като съображенията, определящи нейния избор, са без значение за допустимостта на иска[7]. Освен това единствено Комисията е компетентна да реши срещу кое действие или бездействие, за което съответната държава членка може да носи отговорност, трябва да е насочен искът[8].

34. Ако обаче предявеният срещу Република Малта иск за установяване на неизпълнение на задължения се приеме за недопустим по съображението, че Комисията не е завела първо дело за неизпълнение на задължения срещу Обединеното кралство, това би означавало да се изисква от тази институция да предяви два иска във връзка с две различни по съдържанието си действия, макар да разполага с дискреционно правомощие да предяви само единия, и освен това да ѝ се наложи ред за предявяването на двата иска, въпреки че при режима по член 258 ДФЕС Комисията разполага с дискреция и за определянето на този ред.

35. Комисията упражнява именно това свое дискреционно правомощие, когато във връзка с петициите на малтийските граждани решава да предяви иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу Република Малта за това, че прилага правило за ненатрупване, предвиждащо намаляване на малтийската пенсия за старост в случай на припокриването ѝ с друга пенсия, вместо да предяви иск за неизпълнение на задължения срещу Обединеното кралство за това, че не е посочило разглежданите схеми в декларацията си по регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

36. На второ място, Съдът нееднократно е постановявал, че държавите членки не може да оправдават неизпълнението на задълженията си по Договора за функционирането на ЕС с това, че други държави членки също не са изпълнили и продължават да не изпълняват задълженията си[9], и че Комисията може по свой избор да започне производство за установяване на неизпълнение на задължения само срещу определени държави членки сред тези, които се намират в сходно положение от гледна точка на спазването на правото на Съюза[10]. На етапа на преценката на допустимостта на иска невъзможността за позоваване на чуждо неизпълнение означава, че непредявяването на иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу дадена държава членка е без значение за преценката дали е допустим иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу друга държава членка[11]. Следователно за допустимостта на настоящия иск срещу Република Малта е без значение обстоятелството, че Комисията не е предявила иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу Обединеното кралство.

37. На трето място, от постоянната съдебна практика също така следва, че производството по член 258 ДФЕС се основава на обективната констатация за неспазването от държава членка на задълженията ѝ по Договора за функционирането на ЕС или по акт на вторичното право. След тази констатация няма значение дали съответната държава членка е допуснала неизпълнението умишлено, поради небрежност или пък поради техническите трудности, пред които е била

6 — Вж. в този смисъл решение Комисия/Гърция (C-351/13, EU:C:2014:2150, т. 24 и цитираната съдебна практика).

7 — Вж. в този смисъл решения Комисия/Полша (C-311/09, EU:C:2010:257, т. 19 и цитираната съдебна практика) и Комисия/Германия (C-591/13, EU:C:2015:230, т. 14).

8 — Вж. решение Комисия/Белгия (C-395/13, EU:C:2014:2347, т. 32 и цитираната съдебна практика).

9 — Вж. решение Комисия/Испания (C-48/10, EU:C:2010:704, т. 33 и цитираната съдебна практика).

10 — Вж. решение Комисия/Италия (C-531/06, EU:C:2009:315, т. 24).

11 — Вж. решение Комисия/Франция (C-1/00, EU:C:2001:687, т. 75).

изправена [12]. Ако използвам възприетата от Съда формулировка, производството за установяване на неизпълнение на задължения като такова е крайното средство, с което се налага спазването на правото на Съюза и така се осигурява превес на утвърдените с Договора интереси на Европейския съюз [13].

38. Следователно, за да оправдае неспазването на задълженията си, Република Малта не може да се позовава на трудностите да разбере чуждестранните пенсионни схеми, каквито трудности впрочем по дефиниция са налице както при прилагането на система за координиране на различни схеми за социална сигурност, така и при прилагането на национално правило за ненатрупване, предвиждащо намаляване на пенсията по-специално в случай на припокриването ѝ с някои обезщетения, изплащани в други държави членки.

39. На четвърто място, не мога да приема довода на Обединеното кралство, че Комисията е злоупотребила с правомощията си, като в рамките на дело срещу друга държава е насочила обвиненията си косвено срещу него, лишавайки го от правото му на изслушване. Злоупотребата с власт предполага съответната институция на Съюза да е приела своя акт с единствената или поне с определящата цел да постигне различни от изложените в него цели или да избегне прилагането на специално предвидена в Договора процедура за действие при конкретните обстоятелства. Тъй като обаче в случая предметът на иска, така както е изложен в исковата молба, съответства на предмета на спора, определен в официалното уведомително писмо и в мотивираното становище, няма основание да се поддържа, че Комисията, която не е длъжна да посочва мотивите, поради които е решила да предяви иска за установяване на неизпълнение на задължения, е злоупотребила с власт [14].

40. Това, че по повод на иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу държава членка Съдът трябва да даде квалификация — от гледна точка на правото на Съюза — на законодателството на друга държава членка, не поставя под съмнение допустимостта на иска за установяване на неизпълнение на задължения и не означава, че са нарушени процесуалните права на въпросната друга държава членка, която е встъпила страна по делото. В това отношение трябва да се отбележи, че доводът, който Обединеното кралство се опитва да изведе по аналогия с това, че преюдициалните запитвания от юрисдикция на държава членка по член 267 ДФЕС позволявали да се разглеждат само мерките, приети от тази държава членка, почива на погрешна предпоставка, тъй като — точно обратното — Съдът признава за допустими преюдициалните въпроси, чиято цел е да позволят на юрисдикция на държава членка да прецени съвместимостта с правото на Съюза на разпоредби на друга държава членка [15].

41. По всички тези съображения считам, че настоящият иск за установяване на неизпълнение на задължения следва да се обяви за допустим.

12 — Вж. решение Комисия/Италия (C-68/11, EU:C:2012:815, т. 62 и 63).

13 — Вж. решение Комисия/Испания (C-196/07, EU:C:2008:146, т. 28 и цитираната съдебна практика).

14 — Вж. в този смисъл решение Комисия/Испания (C-562/07, EU:C:2009:614, т. 25).

15 — В този смисъл вж. по-специално решение Eau de Cologne & Parfümerie-Fabrik 4711 (C-150/88, EU:C:1989:594, т. 12).

Б – *Основателност на иска*

1. По персоналния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004

42. Като твърди, че на практика настоящото дело се отнася главно до две категории пенсионери, едната от които обхваща малтийските граждани, които никога не са работили в Обединеното кралство или в друга държава членка и получават пенсия за осигурителен стаж и възраст от Обединеното кралство само защото са работили за британските служби в Малта преди закриването на британската военна база, приключило на 31 март 1979 г.[16], Република Малта поддържа, че поради липсата на трансграничен елемент тази категория лица в никакъв случай не попада в персоналния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

43. Този довод очевидно е неоснователен.

44. Първо, като оспорва приложимостта на системата за координация на схемите за социална сигурност само по отношение на малтийските граждани, които винаги са работили в Малта, Република Малта съответно признава приложимостта на тази система спрямо малтийските граждани, които са работили и в Обединеното кралство или друга държава членка. Следователно евентуалното изключение за някои особени случаи не може да наложи извод за неоснователност на твърдението на Комисията, че малтийското правило за ненатрупване е несъвместимо с правото на Съюза.

45. Второ и по-важно, липсата на физическо преместване не изключва наличието на връзка, която да води до приложимост на регламенти № 1408/71 и № 883/2004. Макар че тези регламенти не се прилагат към правоотношения, които се развиват изцяло в рамките на една държава членка[17], от постоянната съдебна практика следва, че определящият критерий за прилагането на посочените регламенти е връзката на съответното лице със схемата за социална сигурност на една или повече държави членки, схема, по която то има завършени осигурителни периоди[18].

46. Категорията пенсионери, която според Република Малта не попада в персоналния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, обаче включва лица, които имат право на малтийска пенсия, а също и на обезщетение от професионалното пенсионно осигуряване в Обединеното кралство по някоя от разглежданите схеми. Фактът на осигуряването на тези лица по схеми на двете държави е достатъчно основание за приложимостта на тези регламенти.

2. По материалния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004

а) По последиците от непосочването на разглежданите схеми в декларацията по член 5 от Регламент № 1408/71 и по член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004

47. Република Малта посочва, че се счита за изцяло обвързана от оценката на Обединеното кралство за неговите пенсионни схеми за държавните служители, схеми, които никога не са били посочвани в декларацията му по член 5 от Регламент № 1408/71 и по член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004.

16 — Република Малта счита, че другата категория засегнати граждани включва лицата, които са били наети от британските служби в Малта преди 31 март 1979 г. и са продължили да работят в Обединеното кралство след тази дата или пък които първо са работили в администрацията на Обединеното кралство, а след това — в Малта.

17 — Вж. в този смисъл определение El Youssfi (C-276/06, EU:C:2007:215, т. 39 и цитираната съдебна практика) и решение Gouvernement de la Communauté française и Gouvernement wallon (C-212/06, EU:C:2008:178, т. 33 и цитираната съдебна практика).

18 — Вж. в този смисъл решение Keller (C-145/03, EU:C:2005:211, т. 38 и цитираната съдебна практика).

48. Република Австрия и Обединеното кралство споделят позицията на Република Малта за последиците от недекларирането на схемите от съответната държава членка.

49. Комисията поддържа обратната позиция.

50. Този въпрос вече има отговор в практиката на Съда.

51. Всъщност в решение Beerens [19] Съдът е постановил, че дори когато съответният национален законов или подзаконов акт не е посочен в декларацията по член 5 от Регламент № 1408/71, това обстоятелство само по себе си не е основание да се приеме, че този закон или подзаконов акт не попада в материалния обхват на Регламента [20].

52. Според мен тази съдебна практика, многократно потвърждавана от Съда, по-специално в решение Pérez García и др. [21], е напълно правилна. Всъщност, ако беше вярно, че приложимостта на регламенти № 1408/71 и № 883/2004 по отношение на определено законодателство трябва да бъде изключена само защото държавата членка не го е посочила в декларацията си, както твърдят Република Малта, Република Австрия и Обединеното кралство, разпоредбите на тези регламенти щяха да бъдат лишени от съдържание и еднаквото им прилагане щеше да е невъзможно, тъй като всяка държава членка щеше да може едностранно да се освободи от задължението да прилага правилата за координиране на схемите за социална сигурност, като не декларира някоя схема, макар тя обективно да попада в материалния обхват на посочените регламенти.

53. Освен това следва да се отбележи, че както е видно от използването на глаголните форми в сегашно време и изявително наклонение „посочват“ и „уведомяват“ в член 5 от Регламент № 1408/71 и съответно в член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, тези разпоредби закрепват не просто възможност, а истинско задължение за държавите членки да декларират своите законови и подзаконови разпоредби за целите на определянето на точния обхват на системата за координация на схемите за социална сигурност. Това задължение за деклариране би било напълно безполезно, ако на държавите членки беше позволено с бездействието си да изключват някои схеми от приложното поле на тази система, макар те обективно да се квалифицират като „схеми за социална сигурност“.

54. Извън това, съдебната практика за липсата на последици от неизпълнението на задължението за деклариране е отглас от друга, също трайна съдебна практика, съгласно която „разграничението между обезщетенията, изключени от приложното поле на Регламент № 1408/71, и обезщетенията, които се уреждат от него, се основава главно на елементите, характерни за всяко обезщетение, а именно неговата крайна цел и условията за отпускането му, а не на това дали едно обезщетение е квалифицирано от дадено национално законодателство като социалноосигурително обезщетение“ [22]. Следователно понятието „социалноосигурително обезщетение“ има самостоятелна дефиниция в правото на Съюза, която не зависи от националните критерии за класифициране.

19 — 35/77, EU:C:1977:194.

20 — Точка 9. По повод на Регламент № 3 на Съвета от 25 септември 1958 година относно социалната сигурност на работниците мигранти (ОВ 30, 1958 г., стр. 561), който предшества Регламент № 1408/71 и също предвижда отправяне на уведомления за националните законодателства в областта на социалната сигурност, Съдът вече е пояснил, че приложимостта на Регламент № 3 спрямо определена законодателна уредба не може да се изключи само защото за нея не е изпратено уведомление, а тя е влязла в сила след посочения регламент (вж. в този смисъл решения Van der Veen, 100/63, EU:C:1964:65, стр. 1122 и Dingemans, 24/64, EU:C:1964:86, стр. 1274).

21 — C-225/10, EU:C:2011:678, т. 36 и цитираната съдебна практика. Вж. също решение Snares (C-20/96, EU:C:1997:518, т. 35 и цитираната съдебна практика).

22 — Вж. решение Lachheb (C-177/12, EU:C:2013:689, т. 28 и цитираната съдебна практика).

55. Ще добавя, че обратно на становището на Република Австрия, не считам, че значението на практиката на Съда за последиците от недекларирането на схемите би следвало да бъде ограничено до държавата членка, която е трябвало да ги декларира, докато другите държави членки биха могли да приемат, че законодателството, което не е посочено в декларацията, не попада в материалния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004. Предлаганият подход, а именно съответната национална схема да се квалифицира различно от гледна точка на правото на Съюза в зависимост от това за коя държава членка става дума, очевидно е в пряко противоречие с изискването за еднакво прилагане на правилата за координация на системите за социална сигурност.

56. Според мен по тези причини обстоятелството, че Обединеното кралство не е посочило разглежданите схеми в декларацията по член 5 от Регламент № 1408/71 и по член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, не може само по себе си да наложи извод за неприложимост на двата регламента към тези схеми.

57. Не отричам конкретните трудности, с които може да се сблъска държавата членка, когато друга държава членка не е декларирала дадена схема, но същевременно не смятам, че те оправдават нарушението на правилата за координация на системите за социална сигурност. Впрочем посочените практически трудности би следвало отчасти да са разрешени със създаването на система за сътрудничество и за обмен на данни между органите и институциите на държавите членки[23]. Освен това, както подчертава Комисията, в случай на съмнения държавите членки имат възможност да отправят запитване до нея или да се обърнат към Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, която има за задача именно да разглежда всички въпроси, свързани с тълкуването на правилата за координация[24]. Ще добавя, че когато се преценява дали Република Малта е била изправена пред трудности, ако не и пред невъзможност да се ориентира в разглежданите схеми, трябва да се държи сметка за обстоятелството, че тази държава членка и Обединеното кралство имат обща история, което би могло да улеснява Република Малта да разбере пенсионната схема, приложима за нейните граждани, които преди 1979 г. са работили за британските сили на малтийска територия.

58. Тъй като не смятам, че недекларирането на дадена схема е годно да я изключи от материалния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, трябва да проверя дали разглежданите схеми може обективно да се квалифицират като „схеми за социална сигурност“ по смисъла на тези регламенти.

б) Относно квалификацията на разглежданите схеми

59. Съгласно член 1, буква й) от Регламент № 1408/71 „законодателство“ означава законите, подзаконовите и други разпоредби, както и всички настоящи или бъдещи мерки за прилагане от всяка държава членка, които се отнасят за клоновете и схемите на социална сигурност, предвидени в член 4, параграфи 1 и 2“, докато съгласно член 1, буква л) от Регламент № 883/2004 този термин „означава, по отношение на всяка държава членка, законови, подзаконови актове и други правни разпоредби и всички други мерки за прилагане, във връзка с клоновете на социалната сигурност, обхванати от член 3, параграф 1“.

23 — Вж. глава II от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент № 883/2004 (ОВ L 284, стр. 1).

24 — Вж. член 72, буква а) от Регламент № 883/2004.

60. Следователно пенсионните схеми попадат в обхвата на правилата за координиране на схемите за социална сигурност, когато, от една страна, имат характер на „законодателство“ по смисъла на гореупоменатите разпоредби, и от друга, отговарят на условието да се отнасят към някой от клоновете, изрично изброени в член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 и в член 3, параграф 1 от Регламент № 883/2004.

61. Що се отнася до първото условие, следва да се припомни, че Съдът е обявил, че понятието „законодателство“ по смисъла на член 1, буква й) от Регламент № 1408/71 е широко, обхващащо всички видове законови, подзаконови и административни разпоредби, приети от държавите членки, и трябва да се разбира като отнасящо се до всички приложими в тази област национални разпоредби [25]. Тези съображения важат и за член 1, буква л) от Регламент № 883/2004.

62. Макар обаче да повдига възражение, на което ще се спра по-нататък, в смисъл че този критерий не би следвало да се третира като единствен, както го разглеждала Комисията, Обединеното кралство не оспорва факта, че нормите, които уреждат разглежданите схеми, са законови по смисъла на гореупоменатите разпоредби, доколкото се съдържат в наредбите-закони за основната пенсионна схема за държавните служители от 1974 г. (Principal Civil Service Pension Scheme 1974), за пенсионната схема на Националната здравна служба от 1995 г. (National Health Service Pension Scheme 1995) и за пенсионната схема на въоръжените сили от 1975 г. (Armed Forces Pension Scheme 1975).

63. Що се отнася до второто условие, от постоянната съдебна практика следва, че обезщетението има социалноосигурителен характер, доколкото се отпуска на получателите без каквато и да е индивидуална и дискреционна преценка на личните им нужди, въз основа на определен в закона фактически състав, и доколкото е свързано с един от рисковете, изрично изброени в член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 и в член 3, параграф 1 от Регламент № 883/2004 [26].

64. Първо, установено е и не се оспорва, че разпоредбите относно отпускането на пенсията предоставят на получателите определено от закона право и че тази пенсия се отпуска автоматично на лицата, отговарящи на определени обективни критерии, без каквато и да е индивидуална и дискреционна преценка на личните им нужди.

65. Второ, следва да се провери дали разглежданите схеми се отнасят до риска старост, упоменат в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1408/71 и в член 3, параграф 1, буква г) от Регламент № 883/2004.

66. В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика посочените в тези разпоредби обезщетения за старост се характеризират най-вече с това, че имат за цел да осигурят средства за живот на лицата, които напускат работа при навършване на определена възраст и вече нямат задължение да бъдат на разположение на администрацията по заетостта [27]. Като се има предвид, че преследват същата цел, а именно да осигурят защита на лицата, навършили определена възраст, като им гарантират, че ще разполагат с необходимите средства в частност с оглед на нуждите им като пенсионери, изплащаните по разглежданите схеми обезщетения съставляват обезщетения за старост.

25 — Вж. решения Комисия/Белгия (150/79, EU:C:1980:201, т. 4 и цитираната съдебна практика) и De Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 32).

26 — Вж. решение Комисия/Словакия (C-361/13, EU:C:2015:601, т. 47 и цитираната съдебна практика).

27 — Пак там (т. 55 и цитираната съдебна практика).

67. Щом са изпълнени както условието обезщетението да се отпуска без каквато и да е индивидуална и дискреционна преценка, така и условието то да е свързано с някой от рисковете, изброени в член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 и в член 3, параграф 1 от Регламент № 883/2004, то разглежданите схеми, които освен това са установени със закон, трябва да бъдат квалифицирани като „схеми за социална сигурност“ по смисъла на регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

68. На следващо място трябва да се провери дали доводите на Обединеното кралство поставят под съмнение този анализ.

69. На първо място, Обединеното кралство твърди, че чисто формалният критерий, свързан със законоустановеността на пенсионната схема, не би трябвало да се смята за единствен и решаващ. В това отношение то изтъква, че разглежданите схеми са „професионални“ и гарантират на получателите „допълнителни“ професионални обезщетения, които допълват основната им пенсия, изплащана от Националната здравна служба, и съответно отговарят на определението за „допълнителна пенсия“ по смисъла на Директива 98/49. Следователно към тези схеми не се прилагали разпоредбите за координация на системите за социална сигурност, а те попадали само в обхвата на особените разпоредби относно допълнителните професионални пенсионни схеми.

70. Не споделям това становище. Според мен обстоятелството, че дадена пенсионна схема е едновременно професионална и допълнителна, не я изключва непременно от приложното поле на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, ако наред с това тя формално се квалифицира като „законодателството в областта на социалната сигурност“, какъвто е случаят с разглежданите схеми.

71. Вярно е, че многообразието от допълнителни пенсионни схеми, чието значение силно варира в различните държави членки, затруднява отграничаването на схемите, попадащи в обхвата на разпоредбите за координация, съдържащи се в регламенти № 1408/71 и № 883/2004, от допълнителните схеми, за които се прилагат особените разпоредби, съдържащи се в Директива 98/49 и в Директива 2014/50/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно минималните изисквания за повишаване на мобилността на работниците между държавите членки чрез подобряване на придобиването и запазването на допълнителни пенсионни права[28].

72. Предлагани са различни модели, представящи пенсионното осигуряване като „стълбова“ структура[29], сред които моделът на Комисията разделя пенсионните системи на три стълба: първият включва основните „схеми за социална сигурност“, които са задължителни и се финансират в повечето случаи на разходопокривен принцип, вторият — „професионалните схеми“, които се характеризират с връзката си с трудовата дейност и функционират най-често на капиталопокривен принцип, и третият — „личните пенсионни планове“. В тази структура схемите от втория и третия стълб са „допълнителни схеми“, чието предназначение е да „допълнят обществените схеми“[30].

28 — ОВ L 128, стр. 1.

29 — Класификации изготвят и Световната банка, която разграничава първи стълб, обхващащ задължителните държавни схеми, които имат ограничената цел да се намали бедността сред възрастните хора, втори стълб, включващ задължителните спестовни схеми, управлявани от частния сектор, и трети стълб, обхващащ доброволните спестовни планове (вж. доклад на Световната банка, озаглавен „Averting the old age crisis: policies to protect the old and promote growth“, Oxford University Press, 1994, p. 16), Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР), която разграничава първи стълб, включващ солидарните пенсии, и втори стълб, обхващащ задължителните пенсии от застрахователен тип (вж. ОИСР (2006), Typologie des régimes de retraite. — In: Les pensions dans les pays de l'OCDE 2005: Panorama des politiques publiques, издание на ОИСР), а също и Евростат (вж. Classification of funded pension schemes and impact on government finance, Служба за публикации на Европейските общности, Люксембург, 2004 г.).

30 — Вж. стр. 2 от Съобщение на Комисията от 11 май 1999 г., озаглавено „Към единен пазар на допълнителните пенсии — Резултати от консултациите по Зелената книга за допълнителните пенсии в рамките на единния пазар“ (COM(1999) 134 окончателен).

73. Този класически стълбов модел обаче просто представя — несъвършено и чисто описателно — многообразието от пенсионни системи и не може да има никакво нормативно значение, по-специално що се отнася до разграничаването на координираните схеми от схемите, за които се прилага Директива 98/49.

74. За да се определи критерият за разграничаване на тези две категории схеми, най-напред трябва да се вземе предвид граматическото тълкуване на приложимите разпоредби, което сочи като релевантен критерия дали съответната схема е законоустановена, или договорна. Докато член 1, буква й) от Регламент № 1408/71 и член 1, буква л) от Регламент № 883/2004 прокарват разграничение между „законодателството“ в областта на социалната сигурност, което попада в приложното поле на тези регламенти, и „договорните разпоредби“, които са изключени от него [31], член 3 от Директива 98/49 дефинира допълнителните пенсии като пенсиите за навършена пенсионна възраст и когато е предвидено от правилата на схемата за допълнително пенсионно осигуряване, установена в съответствие с националното законодателство и практика, пенсиите за инвалидност и за преживели лица, които са „предназначени *да допълнят или заменят* тези, осигурени при същите обстоятелства от *установените от закона* схеми за задължително обществено осигуряване“ [32].

75. Значението на член 3 от Директива 98/49 е изяснено в съображения 3 и 4 от нея, в които съответно се посочва, че системата за координация, предвидена по-специално в Регламент № 1408/71, не обхваща схемите за допълнително пенсионно осигуряване, „с изключение“ на схемите, които са обхванати от термина „законодателство“ или по отношение на които е направена декларация, и че приложимите правила за сумирането не се отнасят за схемите за допълнително пенсионно осигуряване, „с изключение“ на схемите, обхванати от термина „законодателство“.

76. От тези разпоредби ясно следва, че волята на законодателя на Съюза е приложимостта на правилата за координация да зависи от един-единствен общ критерий — дали съответната пенсионна схема е законоустановена, или договорна. Ето защо няма основание да се прави разграничение според това дали схемата е дистрибутивна или контрибутивна, нито според това дали е задължителна или факултативна, нито пък според това дали се финансира на разходопокривен или на капиталопокривен принцип. Освен това изричното изключване на схемите за допълнително пенсионно осигуряване от приложното поле на Директива 98/49, когато са обхванати от термина „законодателство“, предполага включването на тези законоустановени допълнителни схеми в приложното поле на регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

77. По-нататък, това тълкуване се налага по съображения за правна сигурност, тъй като определянето на обективен и лесно приложим критерий позволява да се гарантира еднаквото прилагане на разпоредбите за координация на системите за социална сигурност по отношение на всички законоустановени схеми, докато договорните схеми остават по принцип изключени, освен ако не са декларирани от държавите членки.

78. На последно място, включването на всички законоустановени пенсионни схеми, в това число допълнителните, в приложното поле на вторичноправната уредба за координиране на системите за социална сигурност е в съответствие с целта за защита на социалните права на лицата, които се движат в рамките на Европейския съюз. Всъщност без тази координация получателите на допълнителна пенсия по законоустановена схема биха могли да бъдат възпрени да упражняват свободата си на движение, особено ако основната пенсионна схема им осигурява само минимален доход за издръжка. С оглед на тази основна цел практическите трудности за

31 — Освен ако съответната държава членка е направила декларация.

32 — Курсивът е мой.

координацията, създавани от многообразието на пенсионните схеми [33], според мен не оправдават изключването на законоустановените схеми за допълнително пенсионно осигуряване от приложното поле на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, което във всеки случай би било и в противоречие с волята на законодателя на Съюза, недвусмислено изразена в разпоредбите на тези регламенти [34].

79. Оттук следва, че противно на твърденията на Обединеното кралство, приложимостта на тези регламенти не може да бъде изключена само поради факта, че пенсиите, отпускани по разглежданите схеми, са допълнителни пенсии спрямо изплащаните от Националната здравна служба. Без значение е и обстоятелството, че тези пенсии са предназначени не да гарантират на заинтересованите лица минимален доход за издръжка, а да им осигурят доход според размера на вноските, които са плащали, докато са работели.

80. На второ място, Обединеното кралство счита, че професионалните пенсии по разглежданите схеми представляват не социалноосигурителни обезщетения, а заплащане. То се позовава на установената практика на Съда, и по-специално на решение Barber [35], съгласно което обстоятелството, че дадено обезщетение се изплаща след прекратяване на трудовото правоотношение, не изключва възможността то да има характер на заплащане дори ако е предвидено със закон [36], както и на решение Beune [37], в което се приема, че пенсионна схема за държавни служители, която по същество зависи от някогашната работа на заинтересованото лице, е част от заплащането, което получава това лице [38].

81. В подкрепа на тезата си Обединеното кралство посочва, че размерът на пенсията се определя в зависимост от продължителността на служебния стаж и последната заплата и че така отпусканите пенсии не са предназначени да осигуряват минимална издръжка, както свидетелства фактът, че размерът им може да е значително по-висок от размера на пенсията по законоустановената социалноосигурителна схема.

82. Както Съдът многократно е признавал, „обстоятелството, че някои обезщетения се изплащат след прекратяване на трудовото правоотношение, не изключва възможността те да имат характер на „заплащане“ по смисъла на член [157 ДФЕС]“ [39]. В този смисъл Съдът постановява, че „обезщетенията, отпускани съгласно пенсионна схема, която по същество зависи от някогашната работа на заинтересованото лице, са част от заплащането, което получава това лице, и попадат в обхвата на член [157 ДФЕС]“ [40] дори ако съответната схема е установена със закон.

33 — В работния документ от 20 октомври 2005 г. (SEC(2005) 1293), приложен към предложението за директива на Европейския парламент и на Съвета за подобряване на преносимостта на допълнителните пенсионни права (COM(2005) 507 окончателен), Комисията конкретно споменава за трудността да се прилагат правилата за сумирането по отношение на допълнителните пенсионни схеми (точка 4.4 от документа) (относно проблемите, свързани с координацията на този вид схеми, вж. също *Leppik*, L. Co-ordination of pensions in the European Union: the case of mandatory defined-contribution schemes in the Central and Eastern European countries. — European Journal of Social Security, vol. 8, 1/2006, p. 35).

34 — Следва да се отбележи, че съображение 4 от Директива 98/49, съгласно което приложимите правила за сумирането не се отнасят за схемите за допълнително пенсионно осигуряване, с изключение на схемите, обхванати от термина „законодателство“, ясно показва, че Съветът си е давал сметка за практическите трудности, които биха могли да произтекат от това, но все пак е счел, че те не би трябвало да са пречка за прилагането на системата за координация по отношение на законоустановените схеми.

35 — C-262/88, EU:C:1990:209.

36 — Точки 12, 16 и 17.

37 — C-7/93, EU:C:1994:350.

38 — Точка 46.

39 — Вж. решение Maruko (C-267/06, EU:C:2008:179, т. 44 и цитираната съдебна практика).

40 — Вж. решение Комисия/Гърция (C-559/07, EU:C:2009:198, т. 42).

83. Наистина във връзка с прилагането на принципа за равно заплащане на мъжете и жените, закрепен в член 157 ДФЕС, пенсията, която се изплаща на работника поради трудовото му правоотношение, трябва да се разглежда като заплащане, но това съвсем не означава, че за целите на прилагането на мерките за координация, предвидени в регламенти № 1408/71 и № 883/2004, тази пенсия не е социалноосигурително обезщетение.

84. Всъщност, противно на поддържаното от Обединеното кралство в писменото му становище, квалификацията „заплащане“ по смисъла на член 157 ДФЕС и квалификацията „пенсия за старост“ по смисъла на регламенти № 1408/71 и № 883/2004 изобщо не се изключват взаимно, тъй като имат различни цели и се основават на различни критерии.

85. Следва по-специално да се отбележи, че определящият критерий за квалифицирането на дадено обезщетение като „заплащане“ по смисъла на член 157 ДФЕС, а именно дали това обезщетение произтича от трудовото правоотношение, не е от значение при преценката дали същото обезщетение трябва да бъде квалифицирано като „социалноосигурително обезщетение“. По същия начин изведените от Съда специфични критерии, по които се преценява дали пенсионното обезщетение, отпускано по законоустановена пенсионна схема за държавните служители, трябва да се квалифицира като „заплащане“, а именно критериите дали пенсията зависи пряко от натрупания стаж и дали размерът ѝ се изчислява въз основа на последната заплата, са без значение за квалификацията на тази пенсия от гледна точка на разпоредбите относно координацията на схемите за социална сигурност.

86. Налага се впрочем констатацията, че Съдът вече е признал тази възможност за успоредна валидност на двете квалификации, доколкото в решение Niemi [41] е приел, че обезщетението, изплащано съгласно пенсионна схема, която е декларирана като схема, попадаща в приложното поле на Регламент № 1408/71, трябва да се квалифицира като „заплащане“ за целите на член 157 ДФЕС, при положение че отговаря на критериите, които характеризират трудовите отношения [42].

87. Ето защо нито обстоятелството, че разглежданите схеми са професионални схеми, по които се отпускат пенсии, които са обвързани с предходното трудово правоотношение и се считат за продължаващо заплащане за положения труд през периода на заетост, нито фактът, че тези обезщетения зависят пряко от натрупания стаж и размерът им се изчислява въз основа на последната заплата, са годни да изключат приложимостта на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, при положение че става дума за социалноосигурителни обезщетения. Наред с това следва да се констатира, че след изменението с Регламент (ЕО) № 1606/98 [43] специалните пенсионни схеми за държавните служители са изрично включени в приложното поле на Регламент № 1408/71, макар да представляват професионални схеми, които се характеризират с това, че получаваната пенсия се счита просто за продължение на служебното възнаграждение [44].

88. Този извод не намира опровержение и в посоченото от Обединеното кралство обстоятелството, че пенсиите, изплащани по пенсионната схема на въоръжените сили от 1975 г., не са били дължими едва при навършване на законоустановената пенсионна възраст, тъй като например офицерите са имали право на пожизнена пенсия при навършване на 37-годишна възраст, ако са натрупали 16 години стаж след навършване на 21-годишна възраст, а останалите военнослужещи са имали право на такава пенсия при навършване на 40-годишна възраст, ако са натрупали 22 години стаж след навършване на 18-годишна възраст.

41 — C-351/00, EU:C:2002:480.

42 — Точка 45.

43 — Регламент на Съвета от 29 юни 1998 година за изменение на Регламент № 1408/71 и на Регламент (ЕИО) № 574/72 за определяне на процедурата за прилагане на Регламент № 1408/71 с цел да разшири тяхното прилагане и по отношение на специалните схеми за държавни служители (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 76).

44 — Конкретно за пенсионната схема на френските държавни служители вж. решение Griesmar (C-366/99, EU:C:2001:648), а за пенсионната схема на финландските държавни служители — решение Niemi (C-351/00, EU:C:2002:480).

89. Първо, този довод се отнася само до едната от трите разглеждани схеми, и второ, според мен обстоятелството, че някои пенсии се дължат незабавно след прекратяване на служебните правоотношения на заинтересованите лица, дори същите да не са навършили законоустановената пенсионна възраст, не променя естеството на тези пенсии, които са пожизнени и съответно ще могат да се получават до смъртта.

90. Това тълкуване на понятието „обезщетение за старост“ намира потвърждение в определението за „*предсрочно* обезщетение за старост“ [45], дадено в член 1, буква ч) от Регламент № 883/2004 с цел то да бъде разграничено от „предпенсионното обезщетение“, което впрочем също попада в материалния обхват на този регламент. Всъщност предсрочното обезщетение за старост се определя като „обезщетение, отпускано преди навършване на определена от закона пенсионна възраст и което или продължава да се отпуска и след навършване на посочената възраст, или бива заместено от друго обезщетение за старост“. Следователно възможността за предварително получаване на пенсията не означава, че тази пенсия не е обезщетение за старост според самостоятелното значение на това понятие в правото на Съюза.

91. Посоченото тълкуване се потвърждава и от практиката на Съда, съгласно която обстоятелството, че правото на пенсия възниква още преди заинтересованото лице да е навършило пенсионна възраст, не означава, че съответното обезщетение не е пенсия за старост [46].

92. По всички тези съображения считам, че пенсиите, изплащани по разглежданите схеми, попадат в приложното поле на регламенти № 1408/71 и № 883/2004. Тъй като освен това Република Малта не отрича, че според основата за изчисляването им малтийската пенсия и пенсиите, изплащани по разглежданите схеми, попадат в приложното поле на разпоредбите на член 46б от Регламент № 1408/71 и член 54 от Регламент № 883/2004, намирам за основателно твърдението, че с прилагането на малтийското правило за ненатрупване спрямо тези пенсии Република Малта е нарушила установените с тези разпоредби правила.

V – **Заключение**

93. По изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

1) да установи, че Република Малта не изпълнява задълженията си по член 46б от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г., изменен с Регламент (ЕО) № 592/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г., и по член 54 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, доколкото на основание член 56 от Закона за социалната сигурност (Social Security Act) приспада от малтийската пенсия за старост размера на пенсиите от Обединеното кралство, изплащани по основната пенсионна схема за държавните служители от 1974 г. (Principal Civil Service Pension Scheme 1974), по пенсионната схема на Националната здравна служба от 1995 г. (National Health Service Pension Scheme 1995) и по пенсионната схема на въоръжените сили от 1975 г. (Armed Forces Pension Scheme 1975), и

2) да осъди Република Малта да заплати съдебните разноски.

45 — Курсивът е мой.

46 — Вж. в този смисъл решение Öztürk (C-373/02, EU:C:2004:232, т. 67).